

Det ærede Medlem sagde altsaa, at det ikke har været Brug før, at Folketinget rejste Krav om Lønforhøjelser. Aa nej, Folketinget som saadant ikke, men det ærede Medlem har siddet længe nok her til at vide, at der netop fra deres Side, som specielt ere sendte herind fra Arbejderne og de underordnede Funktionærer, altid er rejst Krav herom.

Det er gaaet her, ligesom naar man kaster en Sten i Vandet, og der da dannes større og større Ringe. Da der nu en Gang i 1884 blev kastet saadan et Par socialdemokratiske Sten i det politiske Vand, have Ringene i Vandet bredt sig mere og mere, saa at de Krav, Socialdemokraterne den Gang stillede, have bredt sig, saaledes at selv de mest yderliggaaende konservative her i Tinget nu rejse Krav om Lønforhøjelser. Det er ikke noget daarligt Resultat af en Menneskealders Arbejde fra Underklassens Side, og det er, fordi Underklassen har stillet Krav, at der nu i Folketinget er saa skøn Enighed om, at de Lønninger, der her er Tale om, skulle og bør gennemføres.

Det ærede Medlem vil vistnok — forhaabentlig — ikke have mange Meningsfællere ude i Landet med Hensyn til den Opfattelse, at det skulde være ubetimeligt nu at gaa til en god Lønreform, der forhaabentlig vil kunne vare nogen Tid, fordi den netop opfylder de Krav og de Ønsker, der have været stillede fra mange Medborgeres Side. Jeg tror derfor ikke, det er god Politik af det ærede Medlem. Tværtimod tror jeg, det er god Politik af Ministeriet at forelægge saadanne Lønningslove. De fleste Love, som blive givne nu om Dage, ere Klasselove, og Lønningslovene ere det ogsaa, men man kan jo i nogen Grad viske Klassepræget af dem ved ikke at gøre Forskellen paa de højere og lavere Lønninger alt for stor, man kan med andre Ord tage det grimme ved Lønningslovene som Klasselove bort, naar man sørger for, at de lavelønnede komme op paa et Lønningsniveau, der sikrer dem en nogenlunde menneskelig Tilværelse. I al Almindelighed set tror jeg, at man kan sige om disse Love, bortset fra Undtagelserne naturligvis, at de saa nogenlunde have truffet det rette og netop givet de underordnede, de tage Sigte paa, de Eksistensbetingelser, det Lønniveau, der sikrer dem en nogenlunde menneskelig Tilværelse. Derfor er det, at det ærede Medlem for Ruds-Vedby vil blive saa skammelig skuffet, hvis han vil rejse Landet rundt og prædike den Lære, han har villet indpode

os her. Jeg tror til Ros for Befolkningen, at han ikke vil finde mange Meningsfællere.

Det er god Politik af Ministeriet. At det er af den Grund, at man er fremkommen med Forslagene, tør jeg paa ingen Maade insinuere, men i hvert Fald er det ingen daarlig Politik at sørge for, at saa mange som muligt af Befolkningen blive tilfredse med deres Forhold; det giver altid en vis Betryggelse og en vis Ro. Man afvæbner altid en Modstand, naar man gør Folk tilfredse. Man har beskyldt os Socialdemokrater for at gøre Folk utilfredse. Det er ganske urigtigt, vi have kun paavist, at der er Utilfredshed, og vi have søgt, hvor det var muligt, at sætte den i System, for at hindre alt for kraftigt et Udslag af den. Men Utilfredsheden selv har Socialdemokratiet ikke frembragt. Den er fremkommen ved de uheldige Forhold, hvorunder endnu store Dele, største Delen kan man sige, af Befolkningen lever. Det er god Politik af Regeringen at søge at tilfredsstille en Del af Landets Borgere, som lide under de forhaandenværende Forhold, og som man er i Stand til at tilfredsstille. Men samtidig anlægger det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) Sparsommelighedssynspunktet: at man ogsaa skal tænke paa dem, der betale Lønningerne. Selvfølgelig skal man det, men man skal ikke navnlig tænke paa dem, naar man skal op med Lønnen. Det tror jeg vilde være et ganske kortsynet Princip, og jeg skal sige hvorfor. Det har aldrig været god Politik at holde en Befolkning nede i Nød og Elendighed, tværtimod, det har altid været god Politik at søge at hæve Befolkningen økonomisk, med andre Ord, at søge at skaffe den de bedst mulige Indtægter, saa de kunne opnaa det størst mulige Velvære. Det, at vi nu rundt omkring i Landet kunne se smukke Bøndergaarde, gode Bygninger i Byerne rejse sig o. s. v., skulde det ikke i første Linie netop være en Frugt af det økonomiske Grundlag her i Landet i Form af højere Arbejds løn, tilvejebragt ved Fagorganisationens Arbejde, der netop har tilvejebragt Muligheden for at sætte saadanne kønne Bøndergaarde, saadanne kønne Huse her paa Jorden? Vi vide jo dog godt, at naar Arbejds lønnen stiger, skabes der derved et bedre Marked, og det er ingen Skade til, mener jeg, netop for Landbefolkningen, om den er i Stand til at skaffe sig et større og bedre Hjemmemarked her i dette Land, i Danmark selv, ved at stille en stor Del af Medborgerne gunstigere og styrke deres Købeevne. Det er jo ikke